

Також для вирішення проблеми академічної доброчесності Серед учнів загальної середньої освіти на уроках англійської мови потрібн *приділяти більше часу для розмовних вправ, діалогів, вивченню лексики, читанню на уроках.* Таким чином, в учня не буде можливості скористатися допоміжними ресурсами і в нього з'явиться усвідомлення потреби у власних знаннях. На нашу думку, необхідно *ознайомити учнів з поняттям академічної доброчесності*, щоб привити учню ті моральні цінності, які є основою цього поняття.

Отже, дотримання академічної доброчесності учнями закладів загальної середньої освіти є актуальною проблемою сьогодення. Саме дотримання норм академічної доброчесності сприяє чесному нуттю учнями самостійних знань та навичок. Необхідним також є пошук та впровадження ефективних методів і форм роботи щодо ознайомлення учнів з академічною доброчесністю, важливістю її дотримання.

Література:

1. Закон України про освіту [№ 2145-VIII від 5 верес. 2017 р.]. Верховна Рада України. Київ : Парламентське вид-во, 2017. 128 с.
2. Кравчук Н. Л. Академічна доброчесність як складова внутрішнього зезпечення якості освіти в закладі загальної середньої освіти. *Jurnalul Umanitar Modern*. 2020. Vol. 3. No 3(5). P. 5-8. DOI 10.46591/MHJM.2020.0303.0001.
3. Шліхта І., Шліхта Н. Виховуєм академічну доброчесність в школі: робочий зошит. Київ, 2019. 75 с. URL: https://drive.google.com/file/d/1h1pew_xHXP0YY3z6AFYGoIQoRO4F-WG5/view

РОЗВИТОК ПІЗНАВАЛЬНОГО ІНТЕРЕСУ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ

Шугай Я. М.

кандидат педагогічних наук,

старший викладач кафедри педагогіки та методик навчання

КВНЗ «Хортицька національна навчально-реїлітаційна академія»

м. Запоріжжя, Україна

У світлі сучасних світових подій оточуюча дійсність нуває глобальної трансформації. Всесвітня пандемія внесла свої корективи майже в кожную галузь суспільного життя, а саме економічну, соціальну, духовну та політичну сфери. Люди були змушені швидко

приспосовуватися до нових правил, рішень та обмежень відповідн до складної епідеміологічної ситуації в світі.

Задля уникнення соціальних контактів та зменшення ризику зараження, діяльність закладів загальної середньої освіти бул переведен на дистанційну форму навчання. Педагогічні колективи та учні потрапили у незвичні та нові умови роботи, які викликали багат запитань та непорозумінь. А отже, стимулювали педагогів шукати нові шляхи активізації підвищення рівня пізнавального інтересу учнів до навчання. Найбільш вразливими до нових умов навчання опинилися учні початкової школи, які в силу свого віку були неготові до роботи в дистанційному режимі.

Проблема розвитку пізнавального інтересу молодших школярів привертал увагу багатьох педагогів минулог і сучасності, Серед яких: Н. Бібік, Н. Бойко, С. Бурчак, О. Васько, С. Гончаренко, Я. Коменський, О. Савченко, В. Сухомлинський тощо.

Метою даної статті є дослідження особливостей розвитку пізнавального інтересу молодших школярів в умовах дистанційного навчання.

Питання розвитку пізнавального інтересу учнів завжди спонукал педагогів до генерування нових ідей та підходів щодо більш ефективного засвоєння знань учнями.

С. Гончаренк визначав процес пізнання як, «цілеспрямоване активне відображення об'єктивного світу у свідомості людей» [3, с. 261]. Вчений зауважив, що пізнання, є вищою формою відображення та «здатне відображати не лише сучасний стан речей, а й майбутнє» (там само). Людина в процесі пізнання може бачити численні можливості майбутнього та обирати ті, які найбільше відповідають її інтересам та захопленням.

Оскільки більшу частину часу молодший школяр проводить в школі, т пізнання відбувається в процесі навчання. Оскільки, «процес навчання є специфічною формою пізнання, двостороннім процесом між вчителем та учнем, який спрямований на оволодіння учнями системою знань систем наук та розвиток творчих здібностей учнів» [3, с. 276], т можна зробити висновок, що роль педагога є безумовн вагомою.

Використовуючи різноманітні методи і прийоми в своїй діяльності, вчитель має спонукати учнів до активної мисленневої та пізнавальної діяльності. Як зауважує Н. Бойко, «пізнавальний інтерес є своєрідним лакмусовим папірцем, на якому можна перевірити ефективність впливу дидактичних умов на уроці. ПО тому, що схвилювал учнів, а що залишил їх байдужими, як виконувалося завдання, з якими зусиллями та індивідуальною старанністю виконан запропоновану роботу, по емоційному та інтелектуальному настрою діяльності учнів можна судити про позитивний чи негативний вплив на них реалізованих змісту, форм, методів та засобів навчання» [2, с. 4].

В умовах дистанційного навчання підтримувати та підвищувати пізнавальний інтерес учнів вчителям бул важко, оскільки система освіти в Україні не була готова до роботи в онлайн-режимі. Серед основних проблем, з якими зіткнулась освітянська спільнота можна виділити наступні:

- нестача практичних навичок роботи за комп'ютером;
- негативне відношення до нових умов праці;
- розгубленість та емоційна напруга;
- відсутність належних умов щодо впровадження дистанційного навчання;
- неможливість контакту з дітьми;
- погіршення самопочуття у зв'язку із збільшенням часу робочого дня та ін.

Всі ці фактори мали безпосередній вплив на продуктивність співпраці педагогів та учнів та на компоненти пізнавального інтересу.

В своєму дослідженні, С. Бурчак визначає наступні структурні компоненти пізнавального інтересу, зокрема критичне ставлення до себе, самооцінка, увага, організованість, допитливість, творче мислення, ініціативність, емоційний інтерес, ерудиція [1, с. 269].

Стратегія успішної реалізації ефективної взаємодії структурних компонентів пізнавального інтересу в роботі з молодшими школярами також полягає у дотриманні дидактичних умов, завдяки яким здійснюється взаємозв'язок з різними видами діяльності. Н. Бойк виділяє наступні умови активізації та підтримки пізнавального інтересу учнів в освітньому процесі:

1. взаємозв'язок різних видів діяльності учнів у навчальному процесі, Серед яких основною, базовою є пізнавальна. Вона зезпечує пізнавальну спрямованість всіх інших видів діяльності, включених у навчальний процес;

2. пізнавальна спрямованість інтересів учнів у різній предметній діяльності, включення їх у процес пізнання, яке збагачує мотивацію, зміст, способи їхньої пізнавальної діяльності;

3. використання в розумній мірі включених у навчальний процес різних видів діяльності. Ця умова не обмежує використання творчих сил учнів, вона відкриває можливості раціонального поєднання навчальної й позанавчальної діяльності, яка є обов'язковою і для діяльності у вільний час, що є особлив важливим для становлення і зміцнення пізнавальних інтересів учнів;

4. створення позитивного інтелектуально-емоційного клімату у навчальному процесі. Ця умова, з одного боку, зезпечує цілеспрямованість діяльності, а з другою – створює можливість свободи індивідуальних виявлень (запитів, інтересів, суджень, оцінок);

5. взаємозв'язок різних видів діяльності, запроваджених у навчальний процес, що базується на основі єдності взаємозумовленої діяльності

вчителя та учнів. Взаємовідносини вчителя і учнів як рівноактивних суб'єктів навчального процесу зміцнюють інтереси і учнів, і вчителя, підвищуючи їхню пізнавальну активність, загальний ефект навчання. Ця умова зезпечує соціально-педагогічне прогнозування взаємозв'язку видів діяльності, спрямованих на розвиток пізнавальних інтересів учнів, організацію вчителем сприятливого процесу активізації їхньої діяльності у поєднанні з самоорганізацією індивідуальної і колективної роботи учнів [2, с. 10-11].

В процесі дистанційного навчання реалізація даних умов викликає труднощі, оскільки вчителі мають змогу комунікувати з учнями в форматі, який значн звужує спектр інструментів впливу на пізнавальну активність дітей. Внаслідок чого, діти втрачають інтерес до навчання. Серед основних труднощів (об'єктивних та суб'єктивних) вважаєм за потрібне зазначити такі як:

1. слабка матеріально-технічна база;
2. недостатній рівень володіння навчальними онлайн-інструментами учнями та вчителями;
3. неможливість учнів початкової школи самостійн організувати та планувати навчальну діяльність та потреба допомоги з боку батьків;
4. одноманітність у проведенні уроків;
5. великі обсяги домашніх завдань тощо.

Підсумовуючі вищезазначене, можем зробити висновок, що розвиток пізнавального інтересу молодших школярів є складним та багатогранним процесом, який вимагає від вчителя використання широкого спектру педагогічної майстерності, умілог впровадження ефективних освітніх стратегій та методів.

Оскільки, дистанційне навчання внесл корективи в освітній процес, що не кращим образом відзначилось на якості інтересу молодших школярів до навчання, т керівні установи та педагоги мають докласти зусиль для виходу рівня освіти в Україні на вищий рівень та зростання пізнавального інтересу учнів.

Література:

1. Бурчак С. О. Методичне зезпечення підготовки майбутніх учителів початкових класів до розвитку пізнавальних інтересів учня. *Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології*. 2009. № 2. С. 266-273.
2. Бойк Н. О. Дидактичні умови формування пізнавального інтересу у школярів: автореф. дис. канд. пед. наук: 13.00.01/Харківський державний педагогічний університет ім. Г. С. Сковороди. Харків, 1999. 20 с.
3. Гончаренк С. У. Український педагогічний словник. Київ: Либідь, 1997. 366 с.